

Omul de zăpadă

Dragos Niculescu

Copii frumoși, sînt Omul de zăpadă
Care-a văzut prea multe-n viața lui
Și care mai așteaptă doar să cadă
Pe el omătul Dumnezeului.

Nu mă mai pot juca precum odată,
Cînd nas de morcovi îmi puneți și ochi
Din doi cărbuni, iar mătura strică
Mi-o așezați sub braț ca pe-un deochi.

Acum vă las, fiindcă e-un rost în toate
Și vreau s-o fac atîta cît mai pot,
În sens invers și-ncet de a-i străbate
Poveștii mele albe drumul tot.

A fost frumos atîția ani de zile
Să ne jucăm alături, nu-i așa?
Definitiv rămîne scris pe file,
În cartea fericirilor de nea.

Cînd veți vedea că nu mai sînt în locul
În care mă clădeți voi tot mereu
Veți ști, mai mari, că-mi port în mine focul
Și mă topesc după un plan al meu.

Că Omul de zăpadă e-o poveste
Ce din păcate are un sfîrșit,
Ca orice basm, dispăre fără veste
Cînd timpul vieții noastre-a-mbătrînit.

Veți ști, de-asemeni, că am fost aparte
Și că m-ați plămădit din fulg ceresc,
Că frigul lumii îl simțeam ca moarte,
Plîngînd prin rîsul vostru pămîntesc.

Eu plec acum, cît încă mai e iarnă,
Prin încălziri globale mă disip,
Las viața voastră-ntreagă să discearnă
Trecutelor zăpezi frumosul chip.

Mă voi gîndi la voi întotdeauna,
Vă voi vedea-n paltoane și galoși
Și voi simți cum mi-așezați cu mîna

Bulgări pe trup și-am să v-aud voioși.

Cînd veți fi mari și triști și singuri poate,
Cînd veți uita frumosul nostru joc,
Din liniștea zăpezilor trădate
Vă voi aduce-n vis semn de noroc.

Iar de nu veți avea nici somn în noapte
Și un opaiț va lumina la geam,
Eu, Omul de zăpadă și de lapte,
Am să vă ning precum cînd ne jucam.

(din volumul "Duminica poemului mut")